

Onnetu wang

ja tema pruut.

Sale ja armas jutustus.

Teine trüft.

Tallinnas.

Trüftud G. Mathiesen'i kirjadega.

1892.

Дозволено цензурою. — Дерптъ, 7 Апрѣля 1892 г.

Печатано въ типографіи Г. Матизена въ Ревелѣ, 1892 г.
Никольская ул., д. № 23.

Gimene peatük.

Aastal 1780 rändas üks Saksa üliõpilane Hermann von Sturmfeder Pariisi, et sealse suurekooli peal veel edasi õppida. Tema vanemad jätsiwad teda silmatweega jumalaga; nad arwasiwad, et tema Pariisi minemine sugugi tema õppimistele kasuks ei olla, sest juba sel ajal oli see suur linn kui suur patu paik üle maailma kuulus. Hermann aga ei lasknud ennast omas nõus eksitada, waid istus postwankri ja sõitis edasi. Täie taskude ja hea soowituskirjadega wõib ka inimene wõeras kohtas rõõmus olla, kui kellegil loomuse poolest nii rõõmuline meel on antud, nagu seda Hermann von Sturmfeder'il oli.

Selle ajani ei olnud ta veel ilmasgi oma sündimise linnast eemale saanud; seepärast oli temale nüüd iga asi uus ja mõjus wäga temasse; kõige enam sündis see aga Pariisis, kus ka palju reisinud inimene tundmata asju wõib näha. — Ta üüris omale uhke linna jäusse ilusa korteri ja seadis kõik elumaja oma seisuse järele ilusti korrale.

Enne kui oma õppimist algas, tahtis ta linna ja ka selle rõõmu külgesi tundma õppida, ta ar-

was, et kaua küll juba ikkes olla istunud ja wõida Saksamaal tehtud waewalise töö järgi wähe puhkamise aega wõtta; kahjuks, ei jäänud see aga mitte üksi selle puhkamise aja juure.

Pea õppis ta noori inimesi tundma, kes niisamuti arwastiwad ja teda nõnda ütelda elu sisse wiisid. Juba kohe teisel päewal tegi ta ühe noore Spaanlase, Don Agosta'ga tutwaks, See oli üks piltilus ja õitsew noormees, kes riiete, hooste ja lusti pidamiseks palju raha ära raiskas.

Hermann oli rõõmus, et nii tubli sõbra oli leidnud ja hoidis ennast wäga selle poole. Oma arwamise peale wõis ta seda mõtlemata teha, sest see noormees oli Madriidist kõige suuremast sugust ja nii peeneste haritud, et igaüks temaga ümberkäies ennast austatud pidi tundma olewad. Don Agosta tundis ennast niisamuti Hermann'i ligi tõmmatud olewad, et asi sugugi teistiti wõinud jäeda, waid nad wiimaks lahutamata sõbraks said.

Nad sõitsiwad üheskoos jalutama, kohwi ja näitemängu majadesse ja lasksiwad arwaste mõnda lusti mööda, ilma et seda täieste ei oleks maitsenud. Sga päew ütleksiwad nad:

„Hõme tahame eneste õppimistega hakatust teha!“

Agas see hõme jäi ikka üksi lubamise juure, ja nädal nädala järele läks mööda.

Juba olidwad kaks kuud möödas, kui ta oma wanematele kirjutas; muidugi ei kirjutanud ta tõtt, sest ta teadis wäga hästi, et isa teda tubliste noominud ja ema ennast pool furnuks nut-

nud oleks, kui neil tõde teada oleks olnud. Oma firjale andis ta aga wormi ja nägu, kui istuks ta hoolfaste oma raamatute kallal. Nõnda wõttis ta siis omale ka juba walet abiks.

Kuus kuud wõiswad feesuguse lustilise eluga mööda olla läinud, kui ta ühel ööl Spaanlase ja hulga teiste noorte Pariislastega „Bois de Bologne“ wõderastemajas priiskas. Pead olitwad joomisest kõigil soojad ja kõik feltskond kauniste erutatud oleks. Seal andis Jean Laporte, üks noor Prantslane, nõuu mängima hafata.

„Täna mina ei mängi,“ ütles Hermann. „Sile olete mind paljaks katkunud, et enam forteri üürigi ei wõi maksta. Mis pean ma oma isale ütleva ehk ettewaletama, kes kõige wähemast ühe aasta peale aribas mul raha olewad? Aga ometi firjutama pean ma tale; ma firjutan, et paljaks olen pölenud, sest ilma rahata ei wõi ju Pariisis midagi peale hafata.“

Jean Laporte naeris waljuste ja ütles:

„Paljuks wõib neid meie hulgas olla, kellel kufrud täis on? Mina olen enda seaduse järele juba esmaspäewal oma taskuraha ära lõpetanud!“

Nõnda ja teistwiisi sai veel paljugi raha puuduse üle räägitud ja naerdud, Don Agosta aga hüüdis wähe uhkelt:

„Mina tohin küll veel ütelda, et niikaua kui mina Pariisis elan, minu raha veel mitte otsa ei ole lõppenud; veel eile on mulle uut lisa juure saadetud.“